

— Govori se, da bode knez ministerstvo nekoliko premenil, ker so nek sedanji ministri francozki in sardinski vladi premlačni; pravijo, da Marinovič utegne ministerstvo unanjih oprav, Ilija Garašanin pa notrajnih dobiti, Čukič bode minister dnarstva.

Iz turškega primorja. Iz Antivara. Vsaki dan dohaja les več francozkih ladij, plavajočih baterij in čolnov za kanone. Admiral Bouet še sam ne vé, pri čim da je, ker ima zapečaten pisma v rokah, ktere bo smel še le odpreti, kadar bo vse brodovje le-sem prišlo, kar utegne konec tega tedna biti. Dosihmal je 56 francozkih vojnih ladij tukaj; zoper tako silo pač 6 turških ladij ne more besede ziniti; francozki konsul Hequart, kateri tukaj na veliki ladii „Napoleonki“ biva, in pa knez črnogorski Danilo sta zmiraj v besedni zvezi.

Spomladi domá.

Bodi pozdravljena hišca samotna!
Ljubljani dom, zdaj obiščem te spet;
Tú sem med vami, predragi mi moji,
S serčnim veseljem vas hočem objet!

V potok svoj iz morja riba plava,
Staro gnjezdo tica še pozná:
Vem še, kje je zibel moja tekla,
Vem, kje zlata dōba mi je bla. —
Močna zveste je ljubezni zveza,
V sercu vašem, mojem še gorí.
Da! med daljnim svetom potnik biva,
V sladkih mislih pa domá žíví.

Drevje zavito je v nježno zelenje,
S pisanim cvetjem se sapica igra;
Vab'jo pod milo nebó me dišave,
S cvetjem odpadlim postlane so tla.

Glej, mladeneč, tú podobo svojo,
Z bistrim se življenjem zdaj igraš;
Voljne, lahne še so tvoje pota,
In terpljenja malo le poznaš.
Cvetje zalo pa bo sad rodilo, —
Al poznaš namembo svojo ti?
Vedi, da prežlahna si mladika,
Plod, ki nevsahljivi naj rodi!

Radostno krog in okrog se oziram,
Vidim po tratah cvetlice mladé,
Polje prostorno, vinograde gorske,
Gojzdov širokih zeleno morjé.

Tukaj dobrotljivi mir kraljuje,
Nič ne plaši v gojzdu živih trum;
Spomladanja pesem se odmeva
In pohlevnega potoka šum.
Mesta in nezmérne glej! planjave,
Kak motá se tam nerodni svet;
Strašni vojskinci se hrup razlega,
Tam ni znan samote ljube cvet.

Glej! in med tem se je noč naredila,
V bližnjem se logu že slavček glasi,
Z zvezdami prišla je nočna tihota,
Sinček popotni domá spet zaspi!

Kakor dan življenje kratko mine,
Pa gré človek v merzlo krilo spat;
Večne zarije plaména čaka,
Kadar spet počitemu bo vstal'.
Preč so rane vse in bolečine:
Támen kaos mu je grob hladán,
Ki, ko se razmotri, mu odkrije
Rajske sreče večno jasni dan.

Zora rumena je že priveslala,
Naglo iz sladkih se sanj prebudim;
Krasno je jutro, vse novo življenje,
Nad veličastvom narave stermim!

Vse je polno čudne harmonije,
Glas nebeški mi na uhó doní;
Mične so povsod razpete strune,
Petje njih Neskončnega slavi.
Poj moj duh, ki sladki nektar piješ,
Hladna senca tihega mirú,
Čiste rose svitla srebernina:
Pojte čast in slavo Stvarniku!

Spet se sprehajam po znanih dobravah,
Vse da pozdravlja me, res se mi zdí;
Čutja neznane se v persih budijo,
Živo spominjam nekdanjih se dní.

Deček mali todi po ledinceh
Sem lovil metulje, rožce bral,
V senci lipe te v prelepih sanjah
Ko Endymion sem sladko spal.
Kar prihrula je mogočna želja,
V hram modriški preč me gnala je;
Žlahne so zares učenja leta,
Vendar pa tak ljubeznjive ne.

V hišah sosednih poterkam na vrata,
Viditi znance, prijatle želim,
Da se še vidimo, nam je veselje;
Ah! al veliko njih več ne dobim. —

Čisti vir se mora tud skaliti,
Jasno se nebó pooblači;
Ni na zemlji stanovitne sreče,
Brez bridkosti ni je radosti.
Slavne zmage svete praznovanja
Tudi niso brezi bolečin,
Med veseli vrisk, na hrabre brate,
Ki so padli, meša se spomin.

Unkraj potoka na pokopališče
Merzle gomile še grem pokropit.
V miru prijatli tú rajni mi spijo,
Gori pa sije že rajski jim svit.

Solze na očetov grob točila,
Po Orestu se ozirala
Je Elektra, reva zapuščena,
Dokler se je spolnil up sercá.
Skozi grob v neskončno srečne kraje
Vérno serce zaupljivo zrè;
Težkih stisk, znebí se vse nadloge,
Ko se mu nebeški dom odpré.

Tak sem obšel te, domovje presrečno,
Ki spomladanski obdaja te raj;
Vedno se bom te hvaležno spominjal,
V blagem spominu mi rojstni boš kraj.

Iz naročja tega izpeljale
Delec preč so silne me želje;
Sem spoznal devico domovino,
Vnela za-se mehko je sercé.
Serčno, glej! nakviško si pomaga,
Že je v cvetji zapuščeni vert:
Pridite sinovi svete Slave,
Prostor ta je v delo vam odpert!

Kličejo mile nazaj me Modrice,
Ljubi domači! spet ločil se bom,
Zdravi ostanite, srečni, veseli,
Bog te obvaruj, samotni moj dom!

Srečno zdaj cveteče vé livade,
Srečno tud prijazno hladni log,
Lét otroških blaženo zavetje,
Tihi raj, obvaruj zdaj te Bog!
Mokrega očesa gorko solzó
Blagovoli, mili dom, sprejet'!
Slovo jemljem s tolažljivim upom,
Da poljubil bom te kmalo spet!

A. Okiški.

Pogovori vredništva. Gosp. J. L. v Ž: Po naših mislih: nič,
Dovolite jim, da delajo kar znajo. Ko se bojo kaj boljega naučili,
bojo že kaj boljega pisali.